No. 74.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 21 Junij. 18[4]3.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct.; behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

HANAU, den 10. Junij. Onze stad is dezen nacht het tooneel geweest van eene verschrikkelijke euveldaad.

De brouwer *Mainertz* had een' eenigen zoon, *Adolf Christiaan*, een jongeling van 18 jaren, maar van een allerslechtst gedrag, en wat de vader ook mogt doen, het mogt hem niet gelukken den jongeling van zijn dwaalspoor terug te brengen. Woensdag ll. had de losbol zich zelfs zoo ver vergeten van zijnen ouden vader te slaan, waarop deze hem met de grootste bedaardheid al het schandelijke van zulk een vergrijp voorhield, er bijvoegende, hem, zoo hij zich dit immer weder mogt vermeten, aan het geregt te zullen overleveren, tot het bekomen van bij de wet bepaalde straf.

De jonge *Adolf* gaf niet het minste antwoord, maar mokte van dien oogenblik in stilte. Hij kocht zich eene vrij aanzienlijke hoeveelheid buskruid, die hij in eene blikken doos op zijn kamertje op de derde verdieping plaatste. Gisteren avond ging hij uit, kwam eerst na middernacht weder te huis, en eenige seconden daarna ontstak hij het buskruid. De ontploffing was geweldig, het geheele dak werd van het huis afgesmeten, sommige balken vlogen op het dag van de kerk der protestanten, hetwelk zij insloegen.

Het lijk van *Adolf* is onder de verwoesting der derde verdieping terug gevonden, de hersepan was, waarschijnlijk door het daarop nederkomen van iets zwaars, geheel verplet. Vier andere personen, twee jonge dienstmeisjens, een kommies en een ambachtsman, die mede op die verdieping gehuisvest waren, zijn verdwenen, zonder dat men tot dus verre eenig spoor van hunne lijken ontdekt heeft.

ENGELAND.

— Het is thans zeker, dat de Koningin dit jaar Ierland niet zal bezoeken.

— Men schrijft uit Dublin van den 10:

Gisteren heeft eene vereeniging van ongeveer 2000 Protestanten in den Koninklijken Schouwburg van Belfast besloten om een Adres aan de Koningin te zenden tegen de intrekking der Unie.

O'Connel heeft wederom eene meeting gehouden te Kilkenny. Men schat het getal aanwezigen op 300,000. Men heeft opgemerkt dat bij deze meeting veel minder vrouwen en kinderen aanwezig waren dan in de vorige. De ruiterij bestond uit 10 à 12,000 man. *O'Connel* begon zijne redevoering met drie salvo's van toejuichingen uit te lokken: een voor de Koningin, een voor het leger en een voor het Iersche volk. Vervolgens heeft hij, als middelen om tot de herroeping der Unie te geraken, aangeprezen de handhaving van rust en orde, en het bewandelen van den wettigen constitutionelen weg. Hij beloofde aan het volk dat men dan de intrekking zeer spoedig zoude zien plaats grijpen.

— Te Londen is men op een nieuw voortreffelijk middel gekomen, om de lieden tot het bezoeken van concerten te bewegen. Men verbindt met de entrée eene loterij; ieder kaartje heeft zijn nommer, en na afloop van het concert wordt de loterij getrokken, waarbij een uitstekende piano, eene harp, muzikale werken enz kunnen gewonnen worden.

FRANKRIJK.

— Voor het hof van *Assises de la Sarthe* diende den 11. dezer de zaak van *Louise A....*, oud 19 jaren. Dit meisje was beschuldigd van de misdaad van vergiftiging door middel van rattenkruid, gepleegd tegen negen personen, leden van het huisgezin *Courtois*, alwaar zij diende. Uit de acte van beschuldiging bleek, dat op Zondag den 19. Dec. 1842, de familie *Coutois*, na het nuttigen van de soep, eensklaps onpasselijk werd. Alleen *Louise*, die ongesteldheid had voorgegeven, had dien middag niet medegegeten; — dat zoodra er een geneesheer was ontboden, en deze door tegengif de uitwerking van het rattenkruid had tegengegaan, deze bemerkt had, dat op den bodem der pot, waarin de soep gekookt was, rattenkruid aanwezig was; — dat op een kamertje, waarop *Louisa* zich meestal alleen bevond, in eene commode eenig arsenicum had gelegen, waarvan een gedeelte tot het uitroeijen der ratten zou gebruikt zijn; — dat een half uur voor etenstijd *Louisa* alleen in den keuken was geweest; dat zij, alhoewel anders goed van gedrag, dien zelfden dag eenigen woorden met Mevrouw *Courtois* had gehad; — dat *Louisa* genegenheid voor een der zonen met name *Adolf* had opgevat, tegen welk huwelijk vooral de moeder zich aankantte; — en dat het dus in het belang van de beschuldigde was, zich van de ouders van *Adolf* op deze wijze te ontslaan. — Nadat de getuigen in deze zaak waren gehoord, is het gebleken, dat de beschuldigde, die ook dien dag, doch eenige uren later, ongesteld was geworden, ook van de soep eenige lepels had gebruikt en wel toen de soep in den keuken werd terug gebragt en men reeds door de ongesteldheid der familie *Courtois* voor vergiftiging vreesde. — Hierop heeft de Procureur des Konings, de heer *Bourcier*, de beschuldiging staande gehouden en de advokaat *Sevin* de beschuldigde verdedigd. — De jurij heeft na eenige beraadslaging, de beschuldigde voor *niet schuldig* verklaard en vrijgesproken.

— Aan de *Gazette des Tribunaux* ontleenen wij het volgende, uit de gemeente Pons de Armentera, in de Spaansche provincie Katalonië, onder dagteekening van den 18 Mei ll. medegedeeld berigt.

Ons distrikt is het tooneel geweest van eene gebeurtenis, waarvan men hoogstwaarschijnlijk te vergeefs eenig voorbeeld zou zoeken in de jaarboeken van natiën bij welke eene politie bestaat.

Uit de gemeente van Santa-Coloma-de-Querol waren vier ingezetenen verdwenen. Al de nasporingen der overheden, om dezelve te hervinden, waren vruchteloos geweest, toen er een dof gemompel begon te ontstaan, dat de vermiste personen door roovers opgeligt en door hen in eene onderaardsche grot opgesloten zouden zijn geworden. Er worden op nieuw nasporingen gedaan, maar ook deze zonder gevolg gebleven zijnde, zoo besloot de gouverneur van Saisona, Don *Domingo Ripoll*, in de hoop van de bewuste onderaardsche grot te zullen uitvinden, tot een middel of eene krijgslist, die, zoo men dezelve het verdienstelijke der nieuwigheid niet kan betwisten, voorzeker geene aanspraak kan maken, om, wegens ware wettelijkheid en menschlievendheid, ter navolging te worden aanbevolen.

Den 3 Mei zond hij aan den constitutionelen alcade van Santa-Coloma-de-Querol, Don *Jaime Segarres*, en aan dien van Montagut, Don *José Prevell*, eene officiële depêche, bij welke hij hen gelastte, zich den volgenden morgen ten zeven ure op het plein van Santa-Coloma te bevinden met al diegenen van hunne geadministreerden, die zij in staat zouden zijn bijeen te brengen, voornamelijk de boeren. Hij gelastte hen tevens, eene naamlijst bij zich te hebben van de personen, die zij met zich zouden voeren.

Aan dit bevel werd stiptelijk voldaan. Den 4 Mei, te bestemder ure, bevonden de beide alcaden zich met de verlangde personen op het plein van Santa-Coloma. Ten negen ure verscheen er de Gouverneur van Salsona, vergezeld van den alcade van Pontils en gevolgd door twee sterke detachementen van de ruiterij en van voetvolk. Hij liet zich de naamlijsten uitreiken en gaf bevel aan de troepen eenen kring om de vergaderde menigte te trekken, hetgene onverwijld ten uitvoer werd gebragt; hierna stelde hij zich tegenover de verzamelde burgers, zag hen dreigend aan en zeide hun, op strengen toon. « Ik heb vernomen, dat men in uwe dorpen weet, waar de grot gelegen is, in welke vier burgers van Santa-Coloma door roovers gevangen worden gehouden. Zeg mij oogenblikkelijk, waar die grot zich bevindt."

De landlieden vielen als uit de lucht; zagen elkander aan met al de uitdrukking van verbazing, maar zonder het minste antwoord te geven; want waar de geheimzinnige grot zich bevinden mogt, was hun evenzeer onbekend als aan den gouverneur zelven. Don *Domingo Ripoll*, geen antwoord erlangende, ging voort: « Zoo gij mij de grot niet aanwijst, zoo verklaart ik u, dat ik u om den tiental man zal laten doods hieten, en beginnen zal met den alcade van Pontils te doen fusilleren." — Genoemde alcade wierp zich, op het hooren van deze woorden op zijne knieën, en met tranen in de oogen smeekte hij de tegenwoordig zijnde landlieden, aan den eisch van den gouverneur te voldoen en alzoo het leven van een' grijsaard, vader eens huisgezins, te sparen. Hierop nam een rijk grondeigenaar van Montagut, de Heer *Magin Llenas* het woord en sprak, zich tot den gouverneur rigtende:

« Mijnheer! ik verzeker u op mijne eer, mijne ziel en mijn geweten, dat niemand in mijn dorp iets van zoodanige grot weet, dat er zelfs noch te Montagut, noch in den omtrek eenige grot aanwezig is. Blijft gij er echter bij volharden, om een slagtoffer te eischen, welaan, neem mij en zendt mijne medeburgers terug; ik ben getroost te sterven." — « Welnu mijnheer", dus was het antwoord des gouverneur, wien deze woorden eerder nog meer schenen te vertoornen, dan te verzachten, « zoo zult gij de eerste zijn, dien ik zal doen fusilleren." — Hierop greep hij hem bij den arm en stiet hij hem in een daaromtrent staand ledig huisje, waarin hij hem door militairen liet bewaken.

Nu sommeerde de gouverneur de verdere menigte nogmaals, om hem de grot te openbaren, en daar allen er bij bleven volharden, dat het hun eene onmogelijkheid was aan dit bevel te voldoen, zoo liet hij hen in tien seriën verdeelen, waarna hij den tienden man van iedere serie deed afzonderen, in alles tien man, die hij met de drie alcades deed opsluiten in het huisje, waar de Heer *Magin* zich reeds bevond.

Zich voorts tot de overblijvenden rigtende, sprak hij: « Mijne heeren, het staat nog aan u, het leven uwer medeburgeren te doen sparen. Zoo gij mij binnen de vier en twintig uren openbaart, waar de bewuste grot zich bevindt, zal ik de gevangenen in vrijheid doen stellen: in het tegenovergestelde geval doe ik ze fusilleren."

De landlieden beraadslaagden onderling, wat toch in deze te doen; zij verdeelden zich in onderscheidene groepen en begonnen de naauwkeurigste navorschingen; maar alles te vergeefs. Den volgenden dag, den vijfden Mei, zagen zij zich in de noodzakelijkheid, reeds des morgens, aan den gouverneur te verklaren, dat zij nergens eenige grot hadden kunnen ontdekken. Zij smeekten hem op nieuw, zich niet op zijne gevangenen, die zoo onschuldig waren als zij zelven, te wreken. — « Ik zal zien, was het antwoord van Don *Domingo Ripoll*, wat ik zal kunnen doen; begeef u allen in de kerk, ik zal er mij bij u vervoegen.

De landlieden gehoorzaamden aan dit bevel, weinig verwachtende, dat zulks eene nieuwe hinderlaag zou wezen; maar naauwelijks waren zij de kerk binnen, of dezelve werd door de troepen omsingeld. Na verloop van een uur verscheen de gouverneur met zijne veertien gevangenen in de kerk. — « Mijne heeren, gij hebt mij de waarheid onthouden; ik weet dat gij de ontdekking van de grot hebt gedaan; maar ik weet ook, dat gij allen medepligtigen zijt der roovers, die de vier burgers van Santa-Coloma ontvoerd hebben. De veertien personen, die ik gisteren in hechtenis heb doen nemen, wil ik niet laten fusilleren; hier zijn zij allen terug; maar ik zal er door het lot tien uit uw midden doen aanwijzen en die tien zal ik op dit eigen oogenblik laten doodschieten.

Na deze korte, maar kernachtige aanspraak laat de Heer *Ripoll* de briefjes van al de aanwezenden maken; deze briefjes doet hij in eene bus, schut ze door elkander en neemt er vervolgens een uit, met den naam van den herder *Antonie Ferré*. Hij laat dien man tot zich brengen, vat hem bij den arm en verlaat met hem de kerk, onder de woorden, « kom aan, wij gaan naar het kerkhof." Op dit gezegde vallen al de ongelukkige gevangenen op hunne knieën om hunne gebeden te zeggen, maar te midden van hunne aandacht, hooren zij het knallen van vijf of zes geweerschoten. Van schrik en wanhoop overmand, wentelen zij zich over den grond, roepen den hemel aan en snikken en weenen. De onverbiddelijke gouverneur keert terug. — « Welnu, zegt hij, *Ferré* is reeds een lijk, gaan wij over tot een ander. Hij trekt een tweede naambriefje uit de bus en leest den naam van *Francisco Valdestervao*, molenaar. Ook dezen man voert hij weg en weldra hoort men andermaal de geweerschoten. Hij verschijnt terug, het lot kiest tot derde slagtoffer *Carlos Cassany*, met dezen valt wederom al het vroegere voor. Na dit voorts nog zevenmaal verhaald en aldus zijn tiental slagtoffers weggevoerd te hebben, komt hij de overgeblevene op nieuw sommeren hem de grot te openbaren, hen dreigende, hen, zoo zij bij hun halstarrig zwijgen volharden, allen, tot den laatsten man, te zullen laten doodschieten.

De arme landlieden zweren, het Opperwezen als getuigen aanroepende, dat zij niets van de grot weten en smeken Don *Domingo Ripoll*, zijne wraakoefening ten minste uit te stellen, tot dat het onderzoek over de geheele provincie volbragt zal wezen.

De gouverneur alsnu een' blik van scherpe navorsching over de geheele menigte doende rondwaren, zegt eindelijk op spotachtigen toon: « Het is niet volstrekt onmogelijk dat de plek, waar de grot zich bevindt, u onbekend zal wezen; ik zal u dan ook niet laten doodschieten; en wat de makkers betreft, wier verlies gij betreurt, stelt u gerust, zij zijn niet dood; gij zult ze wederzien." Hierop geeft hij een teeken, en de tien mannen, die men gefussilleerd waande, worden door een detachement militairen de kerk weder binnen geleid. Allen zagen er bleek en ontdaan uit. Zij verhaalden, hoe Don *Domingo Ripoll* hen een voor een naar het kerkhof had laten vervoeren, hen aldaar had laten nederknielen, hen voorts had doen blinddoeken, en eindelijk met los kruid over hunne hoofden had doen schieten.

Alvorens de gevangen burgers van Montagut en van Santa-Coloma weder op vrije voeten te stellen, beval de gouverneur hun nogmaals, het scherpst onderzoek naar de grot te doen, en tot zekerheid voor het nakomen van dit zijn bevel, hield hij zes hunner als gijzelaars terug, met bedreiging van deze ten strengste te zullen straffen, indien de grot niet binnen de acht dagen ontdekt mogt zijn.

Ook die termijn verstreek, maar zonder dat de grot gevonden was, en de gouverneur liet zijne gijzelaars, even als zijne vroegere gevangenen, in 's hemels naam in vrijheid te stellen.

Dit heeft plaats gehad in de maand Mei 1843, in een beschaafd land van Europa, en zonder dat de zaak eenig verder gevolg heeft gehad dan de zware ziekten, door welke verscheiden der mishandelden, ten gevolge van de uitgestane schrikken en angsten, aangetast zijn geweest.

BELGIE.

— De *Commerce Belge*, de benoeming van den Nederlandschen afgetreden Minister van Financien, den Heer *Rochussen*, vermeldende, voegt er het volgende bij:

« Wij achten het overbodig te doen opmerken, dat geene keuze aan Belgie aangenamer kon zijn, en dat de Heer *Rochussen* zeker kan zijn, te Brussel het beste onthaal te zullen vinden."

— Te Madrid is het gerucht verspreid geweest, dat *Espartero* de jonge Koningin naar Portugal vervoeren wilde; maar dit wordt door de ministeriële dagbladen als lasterlijk wedersproken.

Tusschen twee Parijsche beursspeculanten is eene aanzienlijke weddingschap aangegaan, dat binnen 3 maanden tijds *Espartero* opgehangen of in Frankrijk gevlugt zal zijn.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 17. Junij. Gisteren, omstreeks den middag, heeft zich alhier, en waarschijnlijk ook in den omtrek, een zelden zoo krachtig geziene kring rondom de Zon vertoond, welk nu eens meer dan minder voorkomend verschijnsel reeds door onzen beroemde *Musschenbroek* met den naam van Halo bestempeld geworden en waarvan in § 1615 en volgende van zijn werk eene, van de vereischte afbeeldingen vergezelde beschrijving gegeven is. De wind was Oost ten Noorden en de dampkring met duidelijke zigtbare, hoezeer hunne nevels vervuld, welke als ligte drijvende wolkjes bij den kring gezien zijn.

De stand van de baro- en thermometer is gisteren en heden geweest:

16 Jun., 1 ure. Barom. 763½, Therm. 65. Wind O. t. N.
17 „ 1 « « 763, « 69. « N.

's GRAVENHAGE, den 17. Junij. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, is het ontwerp van wet, *tydelyke voorziening in de behoefte van de Schatkist*, na eenige beraadslaging, *aangenomen* met algemeene stemmen, uitgenomen die van den Heer *Knip-horst.*

In de zitting van de Eerste Kamer der Staten-Generaal van heden, is van de Tweede Kamer ontvangen het door dezelve aangenomen ontwerp *tot tydelyke voorziening in de behoeften der Schatkist.*

— HH. KK. HH. de Prins en Prinses van *Oranje* zijn gisteren avond van Stuttgart in deze residentie terug gekeerd.

— Tot eersten officier van Zr. Ms. corvet Castor is benoemd de luitenant ter zee der eerste klasse *Talma*, en op genoemden bodem zijn overgeplaatst de luitenants ter zee der tweede klasse *H. Budde* en *Florenstyn*, terwijl de heer *Buschman* den 20. dezer zijne nonactiviteit zal erlangen; tot eersten officier van Zr. Ms. fregat Jason is benoemd de luitenant ter zee der eerste klasse *Stavenisse de Brauw*, en overgeplaatst op dien bodem, om den kruistogt mede te maken, de luitenant ter zee der tweede klasse *van der Moore*, en is van dat fregat overgeplaatst op Zr. Ms. brik de Pijl, de adelborst der eerste klasse *van Valkenburg.*

MIDDELBURG, den 19. Junij. Wij vernemen, dat op ll. zaturdag avond, door het korps muzijkanten der dienstdoende schutterij dezer stad, aan den nieuw benoemden Minister van Financien, op deszelfs buitenplaats *Ramsburg*, eene serenade is gegeven.

MENGELINGEN.

De Gravin met het Doodshoofd.

(Gazette des Tribunaux van den 11 Junij 1843.)

BERLIJN, den 2. Junij. Het hôtel van Rome, een der eerste logementen in deze hoofdstad, gelegen *Onder de Linden*, de schoonste wandelplaats van Berlijn, heeft zich, nagenoeg eene week lang, alle avonden zien bestormen, door een' oploop van volk, hetwelk met luid geschreeuw riep, dat men het zien wilde, *de betooverde Dame, de Duivelsche Dame, de Gravin met het Doodshoofd, de ter straf gedoemde Vrouw*; welke onstuimige menigte van tijd tot tijd haar geroep gepaard deed gaan van feitelijkheden, steenen en slijk tegen de ramen van het hôtel en van de belendende huizen werpende en zelfs de personen, die zich in die huizen voor de ramen mogten vertoonen, insgelijks daarmede begroetende.

De gendarmerie was onvermogend die zamenrottingen in bedwang te houden; want naauwelijks had zij dezelve op eenig punt verstrooid, of zij stonden op een ander punt weder bijeen. Om een einde aan de zaak te maken, heeft men al de toegangen tot de wandelplaats met ettelijke regementen moeten bezetten, om den doorgang te beletten aan alle lieden, die men verdacht zou kunnen houden, van de wanorde te willen hernieuwen. Er is een aantal rustverstoorders in hechtenis genomen.

Zie hier, wat aanleiding tot dit oproertje gegeven heeft. In de eerste helft van 1841 was een jong kantoor-reiziger uit Breslau, de heer PFLUGESTER, onder den valschen naam van Baron VAN DONAUBURGSHAUSEN in het hôtel van Rome komen logeren; na eene maand lang goede sier en groote vertering ten koste van den hospes, verhuisde hij op zekeren goeden morgen met de noorder zon, al zijn bagaadje, benevens de bedlakens en eenige goederen van waarde, die zijne kamer opluisterden, medenemende. De hospes leverde zijne klagt in bij de policie; deze achterhaalde den vlugteling en leverde hem over aan de justitie, die den gewaanden Baron VAN DONAUBURGSHAUSEN, hetgene hij zijne dwaling noemde, met twee jaren tuchthuisstraf te Postdam deed boeten.

Deze klant nu, onlangs weder op vrije voeten gesteld zijnde, besloot zich op den hospes van het hôtel van Rome te wreken, en hiertoe gebruik te maken van eene oude *Volks-Sage* uit de mark Brandenburg, welke *Sage* reeds tot de twaalfde eeuw opklimt en in deze omtrek niet minder algemeen bekend is dan die van den *Freyschütz* in Zwaben. Het verhaal komt zakelijk hierop neder.

CUNEGONDE, jong en schoon weeuwtje van een' in de kruistogten gesneuvelden graaf, begaf zich in bedevaart naar Jerusalem, waar zij op het heilige graf de gelofte deed, van zich bij hare terugkomst in Duitschland aan het altaar te zullen wijden. In haar vaderland teruggekeerd, vergat het jonge vrouwtje, dat zij de wereld had afgezworen en begon zij met op een Saksisch ridder te verlieven, waarna zij dezen in den oorlog volgde en ten slotte, bij tweede huwelijk, tot echtgenoot nam. De straf voor deze heiligschennis liet zich niet lang wachten. Reeds den eersten nacht van haar huweljik gevoelde CUNEGONDE zeer pijnlijke trekkingen in al de zenuwen van het aangezigt; zij stond op, onstak eene lamp en liep naar eenen spiegel; maar hoe groot was niet haar schrik, bij het ontwaren dat al het vleesch van haar hoofd en van haren hals verdwenen was, en dat zij op de schouders niets anders meer had dan een afschuwelijk doodshoofd, schrikbarend beeld der ontbinding.

Het verhaal voegt er bij, dat na haren dood deze vrouw veroordeeld werd, om geheel Duitschland steeds, eeuw uit eeuw in, tot aan het einde der eeuwen, van het eene einde tot het andere te doorkruisen, tot afschrik van al wie immer haar voorbeeld zou hebben willen volgen.

De bevolking gelooft niet slechts aan het altijddurend aanwezen van de gravin met het doodshoofd; maar voedt bovendien de stellige overtuiging, dat het aanschouwen van deze soort van wandelenden jood geluk aanbrengt, en nog menig oud vrouwtje beweert, haar door de lucht te hebben zien zweven, en kort daarna eenen prijs uit de loterij getrokken te hebben.

PFLUGESTER legde het er alzoo op toe, om behendig aan de ligtgeloovigsten onder het gemeen diets te maken, dat deze geheimzinnige persoonadje zich in het hotel van *Rome* onthield en dat de hospes van dat logement, haar verborgen hield, om alzoo al de voordeelen, die het aanschouwen daarvan kon bezorgen, voor zich alleen te behouden. De goede zielen geloofden het en stroomden te zaam voor het hôtel, om ook eene beurt te hebben in het aanschouwen van de geluk aanbrengende gravin met het doodshoofd; het getal van deze belangzoekers werd vermeerderd door eene toevloed, eerst van louter nieuwsgierigen en daarna van lediggangers, waarbij zich eindelijk nog fielten, die steeds in oploopen hun geluk beproeven, kwamen voegen, en zoo zijn aanvankelijk onschuldige zamenscholingen eindelijk in eene soort van oproer ontaard.

PFLUGESTER is op nieuw gearresteerd en zal zich voor de regtbank te verantwoorden hebben, met al degenen, die zich wijders aan buitensporigheden hebben schuldig gemaakt.

Voorts blijft het niet bij dit enkele proces maar geeft de zaak aanleiding tot nog veel meerdere.

Te Berlijn bevinden zich, even als in alle groote steden, huizen die door de policie worden toegelaten; onder deze zijn er verscheiden, die eene ongehoorde weelde en buitengewone pracht ten toon spreiden en die men om deze reden met den titel van *voornaam* bestempelt. Zij die gemeenlijk deze huizen bezoeken, hebben de gewoonte van bij de zomeravonden, wanneer het weder het eenigzins toelaat, in fraaije rijtuigen de wandeling *onder de Linden* langs te rijden, en daar nu zulks geene plaats heeft kunnen vinden gedurende de avonden der zamenscholingen voor het hôtel van Rome, zoo hebben de huurders dier huizen de policie, die hen tegen alle storing in het uitoefenen van hun beroep borg staat, aangesproken tot het bekomen eener schavergoeding, die, zoo men verzekert, groote sommen beloopt. De policie weigert die schadevergoeding te geven, en de eischers schijnen zich in regten te willen voorzien.

Men weet dat O'CONNELL veelal tot gewoonte heeft, zijne aanspraken aan het volk met het een of ander koddig verhaal op te vrolijken; en nog onlangs vergastte hij zijne toehoorders op het volgende.

« Het is u bekend, dat onze kanselier, Lord SUGDEN, behebt is met de zucht om alles met eigen oog te inspecteren. Zoo was er, nu eenigen tijd geleden, door hem eene afspraak met een procureur-generaal en met den commissaris voor de gasthuizen gemaakt, om een onverwacht bezoek te doen in het door doctor DUNCAN te Dublin gehouden wordend krankzinnigen-huis.

« Het toeval wilde, dat de eigenaar dier inrigting juist dien eigen dag verwachtend was een' kranke van zeer goede familie, wiens eenig punt van gekheid hierin bestond, van zich steeds bekleed te wanen met de hoogste regterlijke- of staatswaardigheden, maar die voor het overige volmaakt zijn gezond verstand bezat. De doctor was verzocht geworden, bij het ontvangen van zijnen nieuwe patient met de meest mogelijke omzigtigheid te werk te gaan. Toen nu den doctor Lord SUGDEN en den doctor-commissaris voor zijne inrigting uit een rijtuig zag stappen, stelde hij zich dadelijk in het hoofd, en zelfs deed hij Lord SUGDEN de eer van er dezen bij voorkeur voor te houden, dat een van beide de bedoelde patient moest zijn. Hij wist hem behendig van zijnen reisgenoot te scheiden, en geleidde hem in eene zaal, waarin zich oppassers bevonden, gereed hem, mogt de nood zulks vorderen, dadelijk de sterke hand te leenen.

« Is de procureur-generaal nog niet aangekomen?" vroeg de kanselier. De Heer DUNCAN, die geen procureur-generaal verwachtte, begreep zijn patient maar te moeten voort helpen en gaf ten antwoord, dat hij wel zoo dadelijk zou komen. — « Het is vreemd," zei Lord SUGDEN, glimlagchend, « dat de Heer procureur-generaal zich niet het eerst ter afgesproke plaatse bevindt; ik zal hem dan maar in den tuin gaan afwachten." — « Dat zal niet gaan gij kunt deze zaal niet verlaten, hernam de doctor." — « En waarom niet?" — « Dat zal ik u later wel eens ophelderen." — « Maar, Mijnheer, gij voert een zeer zonderlingen toon; weet dat ik de kanselier ben."

« De kanselier! hernam de doctor, « ja, dat dacht ik wel; wij hebben en hier reeds vijf of zes van die kanseliers van Engeland en van Ierland, het zijn lammeren van menschen; gij zult kennis met hen maken."

Dit zonderling, op een misverstand berustend gesprek had wellig nog lang kunnen duren, zoo de doctor-commissaris niet ware binnen getreden, zeggende: « Mijlord, de procureur-generaal is aangekomen, wij kunnen onze inspectie beginnen."

Doctor DUNCAN, geheel ter neder geslagen over zijne misvatting, verdiepte zich in eenen vloed van verschooningen, die Lord SUGDEN, ofschoon inwendig boos, zich den schijn gaf, van aan te nemen.

Regtszaken.

VERSCHRIKKELIJKE MOORD, TE ALKMAAR GEPLEEGD.

(Vervolg van onze vorige.)

De verklaring van VAN OS wordt echter in zooverre bevestigd, doordien VAN BATENBURG verklaard heeft, dat toen VAN OS van HOLTERMAN terug komende weder zijne herberg langs kwam, het naar zijne meening reeds over half negen was, terwijl de dochter van JOCHEM B. (de verloofde van VAN OS) zegt, dat VAN OS van half negen tot negen uur bij haar in huis is gebleven, en JOCHEM B. zelf opgegeven heeft, dat hij om half acht van huis gegaan en voor negen uur terug gekomen is en bij zijn gaan en komen VAN OS bij hem aan huis was. Echter verdient het opmerking, dat JOCHEM B. heeft opgegeven dien tusschentijd in eene zekere herberg te hebben doorgebragt en deze herbergier met zijne huisgenooten daarover gehoord zijnde, verklaard heeft, dien avond JOCHEM B. niet gezien te hebben in de tapperij. Bij eene huisvisitatie ten huize van dezen JOCHEM B., bewerkstelligd eenige dagen na den moord, werd in een schuurtje een bijl gevonden, aan welks ijzeren steel zich verdachte vlekken bevonden, die door de scheikundigen nader onderzocht zijnde, werden verklaard te zijn bloedvlekken. Ook verklaarden de deskundigen daarenboven, niet alleen dat alle de gehouwen wonden aan het hoofd der verslagene met dezen bijl konden zijn toegebragt, maar dat zelfs een dier wonden eene in het oog loopende overeenkomst met den beneden hoek des bijls had. De elf hoofdwonden waren naar hunne bewering aan de verslagene deels in eene staande of zittende houding toegebragt, deels in eene liggende. Zij waren meest alle van dien aard dat zij den dood ten gevolge zouden gehad hebben; doch het onmiddelijk uitblusschen van het leven was door het afsnijden der keel geschied, hetwelk echter niet met een bijl maar met een snijdend werktuig moest geschied zijn, en wel terwijl de verslagene reeds ter aarde lag, zoodat de moordenaar daarbij noodwendig had moeten nederbuigen; en indien deze daarbij op den regter knie had gerust, daardoor noodwendig deze knie met het benedenste gedeelte van het linker been en den linker voet meer dan andere ligchaamsdeelen door het snel en hevig uitstroomende bloed moesten bevlekt geworden zijn.

Bij eene nadere beschouwing van den bloedigen voetstap bleek het, dat dezelve niet kon zijn van eenen soldaten-schoen, doch tevens, dat VAN OS den avond van den moord geen soldaten- maar burgerschoenen had aangehad, en het gedeelte van den voetstap volkomen overeenkwam met het voorste gedeelte van zijnen linker schoen. Ook bleek het nog nader, dat een der militairen in de slaapzaal aan het bed van VAN OS had geroepen: VAN OS *je meid is vermoord*, zonder dat het echter bewezen is en daarenboven door VAN OS ontkend wordt, dat hij zulks gehoord heeft. De uitroep van *Gode.... ik ben verraden*! werd door VAN OS verklaard door te zeggen, dat een soldaat altijd wel wat had, daar hij voor verraden kon worden en later, dat hij daarmede bedoeld had het ruilen zijner wacht met een ander, en waarvoor hij nog kort te voren 8 dagen provoost-straf had ontvangen.

Zoodanig was de stand der zaak, toen 16 dagen na den moord eene nieuwe ontdekking de vermoedens tegen VAN OS deed stijgen.

Een der militairen, die tijdens den moord in de ziekenzaal reeds was overgebragt, zocht daags na zijne terugkeering in de kazerne, op reeds genoemden trap, welke naar het gesloten magazijn leidt, boven op den muur onder de pannen, naar een paar laarzen, die hij aldaar verborgen had, daar deze plaats door hem en andere militairen gewoonlijk gebruikt werd, om goederen te bergen, welke zij niet bij zich mogten hebben. Bij die gelegenheid vond hij eerst onder twee kruikjes, aan VAN OS toebehoorende, een zakboekje, waarin onderscheidene papieren met den naam van FRANKEN daarop, en vervolgens op den trap verborgen een doosje met gouden oorringen, terwijl een ander soldaat op de andere trap een beursje vreemde munten en penningen ontdekte, welk alles door den heer FRANKEN als zijn eigendom werd herkend en door hem geborgen was in het gemelde lessenaartje. Bij een naauwkeurig onderzoek in de kazerne op die plaats, werden alle de in dat lessenaartje ontvreemde voorwerpen aldaar verborgen, teruggevonden, met uitzondering alleen van het tienguldenstuk en de Oost-Indische gulden.

Ten slotte bleek het uit een onderzoek naar het vroeger gedrag van VAN OS, dat daarop niet zeer te roemen viel. Dat hij reeds eenmaal wegens diefstal van een suikerbrood was veroordeeld en zich aan ruwe behandeling eener vrouw, waarmede hij het vroeger gehouden had, had schuldig gemaakt.

VAN OS echter heeft steeds volgehouden dat hij aan den moord en diefstal geheel onschuldig was en aan de gestolene voorwerpen geen kennis droeg.

De krijgsraad echter van het Provinciaal kommandement van N. Holland, heeft genoegzame gronden gevonden om hem schuldig te verklaren aan doodslag, vergezeld door diefstal met braak en poging tot dezelve, en hem mitsdien veroordeeld tot de straffe des doods aan den galg, van welk vonnis de veroordeelde in Appel is gekomen aan het Hoog Militair Geregtshof.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. Junij. Sedert den 17. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Marie Louis, H. C. Geelvinck, St. Petersburg, wol, Francisca, J. de Munck, Riga, garst en hennip; Providence, P. W. Ahrens, Riga, lijnzaad; La Jeune Caroline, H. Roskamp, Liverpool, klipzout; Catharina, I. Nielsen, Koningsbergen, haver; Julia Carolina, J. Jacobsen, Tourborg, hout.

Voor Gend bestemd:

Arian, A. Dessen, Holmerlund, Amphrodite, J. F. Dannevig, Noorwegen, beide hout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen, en van deze reede naar zee gezeild.

Philomene, D. Christen, ballast, Liverpool; Newham, W. Armstrong, Stettin Packet, J. Reffen, beide ballast, New-Castle; Johanna Maria, J. Olsen, de Flora, C. Fauke, beide ballast, Avontuur.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.